

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ΄.

Η ΓΥΝΗ

Ὅπως ἡ διαίσθησις λειτουργήσῃ πρῶτος ἕρος εἶνε ἡ ἀναγνώρισις τῶν δύο ἐν τῇ φύσει στοιχείων, τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, ὧν ἡ διηνεκῆς σύζευξις καὶ ἰσορροπία ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν. Ὁ παραγνωρίζων τὸν νόμον τοῦτον τίθεται ἐκτὸς τῆς ζωῆς, ὡς ἐκτὸς τῆς ζωῆς ἐτέθη ἡ ἐκκλησία ἀφ' ἧς παρεγνώρισε τὴν σημασίαν τοῦ θήλεος, ὡς ἐκτὸς τῆς ζωῆς ἐτέθη ἡ κοινωνία ἀφ' ἧς καθυπέταξε τὴν γυναῖκα. Σήμερον, κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ὅτε ἡ ἀνύψωσις τῆς γυναικὸς ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἀνατέλλει ἡ προσδοκία τῆς ἐπανόδου τῆς Κοινωνίας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδον. Ἡ ὑποτίμησις τῆς γυναικὸς ὑπῆρξε τὸ μέγα σφάλμα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πᾶσα ἡ ἐξωτερικὴ φιλο-

σοφία τοῦ παρελθόντος χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ πλημμελήματος τούτου. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μολονότι διησθάνθησαν ὅτι σκοπὸς καὶ τέλος τοῦ σύμπαντος εἶνε ἡ παραγωγή τοῦ ιδεώδους ἀνθρώπου—τοῦ ἐν ἀρμονίᾳ ἔχοντος τὸν Νοῦν καὶ τὴν Καρδίαν—ὑπῆρξαν ἀμφότεροι ἀτυχεῖς ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς Γυναικὸς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Ἀντὶ γὰρ ἰδῶσιν ἐν αὐτῇ τὸν ἕτερον ἐκ τῶν δύο μεγάλων παραγόντων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρμονίας, ὁ μὲν Πλάτων κατεφρόνησεν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἐπίδρασις τῆς διδασκαλίας του διέγραψε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐχαρακτήριζε τὴν Γυναῖκα ὡς ὄν μὴ τελειωθὲν ὑπὸ τῆς Φύσεως ὡς ἀτυχὲς πείραμα παραγωγῆς ἀνθρώπου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος πολλάκις ἐξέφυγε τῆς πνευματικωτέρας ἐπιδράσεως περιπεσῶν εἰς ἐπιρροὴς ἐξωτερικωτέρας. Ἐν τοιαύταις στιγμαῖς ὑπετίμα τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς διδάσκων ὅτι πρέπει γὰρ εἶνε ὑποτεταγμένη εἰς τὸν ἄνδρα. Ἐκ τῶν στιγμιαίων τούτων ἀποπλανήσεων τοῦ Παύλου ἐπή-

γασεν ἡ ἐκκλησιαστικὴ καθιέρωσις τῆς ὑποδου-
 λώσεως τῆς Γυναικὸς ἐνῶ ἐὰν κατίσχυον αἱ ἐσω-
 τερικώτεραι ἐμπνεύσεις τοῦ Παύλου — αἱ ἐμ-
 πνεύσεις τοῦ Ἰησοῦ — πᾶσα ἡ δράσις τῶν μετα-
 γενεστέρων χρόνων θὰ διηυθύνετο οὕτως ὥστε
 νὰ προκύψῃ ἡ πνευματικὴ τελειότης ἧς ἡ γυναι-
 κεία φύσις εἶνε κατ' ἐξοχὴν δεκτικὴ. Διότι ἡ ἀρ-
 τία γυνὴ εἶνε φύσεως συγγενοῦς πρὸς ὃ, τι ἀγνὸν
 καὶ εὐγενές καὶ ὡς τοιαύτη εὐρίσκει ἡδονὴν ἐν
 τῷ αἶρειν τὸν ἄνδρα εἰς ὀρίζοντα ὑψηλότερον καὶ
 πνευματικώτερον ἀντιδρῶσα πρὸς τὴν ἐπὶ τὰ
 ἔξω τάσιν αὐτοῦ. Τὰ ἴχνη τῶν ἀρχαίων ἀκολου-
 θοῦντες οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠμιλλῶντο
 πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ κατὰ τῆς Γυναικὸς ἐκστρα-
 τεΐᾳ καὶ ἐκήρυττον ὡς ἐξαχρείωσιν πᾶσαν πρὸς
 τὴν γυναικᾶ συνάφειαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστο-
 ρία ἐκτοτε φέρει τὸ στίγμα τοῦτο καὶ οὔτε ἡ ὀρθο-
 δοξία οὔτε ὁ καθολικισμὸς οὔτε ὁ προτεσταντισμὸς
 ἔγνωσαν νὰ δίδωσι τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς ὡς
 τοῦ πολυτιμωτέρου τῶν δύο παραγόντων τῆς
 ἀνθρωπίνης τελειότητος. Ὁ ἰσλαμισμὸς ἀργίστως

τὸ στάδιον του ὑπὸ ὑγιεῖς ἐμπνεύσεις παρέσχεν ἐπὶ στιγμὴν ἐχέγγυα ἐξουδετερώσεως τῶν ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν φιλοσόφων, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεσμάτων εἰς τὴν Κοινωνίαν. Δυστυχῶς ὅμως ἀφ' ὅτου ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ, συνάψας γάμον μετὰ πλουσίας γυναικός, ἐπέθετο ὄλως εἰς τὰς ὑποβολὰς τοῦ ἐξωτερικισμοῦ, ἀπετέλεσε συναυλίαν μετὰ τῶν ἄλλων πρὸ αὐτοῦ ἐπιδράσεων. Ὁ δι' αἱματοχυσίας προσηλυτισμὸς προέκυψεν ὡς δόγμα παράλληλον πρὸς τὸ δόγμα τῆς δι' αἱματοχυσίας τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ἀκατάσχετος συνέπεια τοῦ ἐξωτερικισμοῦ τούτου ἐπῆλθε καὶ τῆς ὀθωμανίδος ὁ ὑποδιβασμὸς.

Οὐδεμία κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶνε ἐφικτὴ πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἡ Γυνὴ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς. Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶνε ἀντανάκλασις τῆς αἰωνίας Δικαιοσύνης. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἰσορροπία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη Κοινωνία ἐπιζητοῦσα τὴν ἰσορροπίαν αὐτῆς διὰ τῆς ἰσοτιμῆσεως τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἔπρατ-

τεν ἢ ὅτι θὰ ἠκολούθει τὸν αἰώνιον νόμον τῆς
 ἰσορροπίας τῶν δύο τούτων στοιχείων ἐν τῇ φύσει.
 Ἡ πλάστιγγὲς τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἣν
 συμβολίζει ἐν τῷ στερεώματι τὸ σημεῖον τοῦ
 Ζυγοῦ, ἔρχεται μετὰ τὴν ἀνάβασιν τῆς Παρθένου
 εἰς τὸ ζενίθ. Ἡ Παρθένος ὀλοὲν ἀναβαίνει ἢ
 Πλάστιγγὲς ὅσον οὐπὼ θὰ προκύψῃ. Εὐρισκόμεθα
 εἰς τὸν Αὐγουστον μῆνα τοῦ Μεγάλου Ἑτους,
 ὅτε ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου διαδέχεται τὸν
 ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, καὶ ὁ ἀστερισμὸς τῆς
 Πλάστιγγος τὸν τῆς Παρθένου. Ἡ μεταμόρφωσις
 τοῦ πολιτισμοῦ μας εἰς ἀνθρωπισμὸν εὐρηται ἐπὶ
 θύραις ὀλοὲν ὅτε τὸ κράτος τῆς βίας διαδέχεται
 ἢ ἐξάγνισις καὶ ἔξαρσις τῆς Γυναικὸς ἀποτελοῦσα
 τὸ κύριον ζήτημα τοῦ αἰῶνος, καὶ ὅτε ἡ βασι-
 λεία τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἐλεύσεται ὡς
 συνέπεια. Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μεταμόρ-
 φωσιν τοῦ Σωτῆρος κατὰ τὸν Αὐγουστον ἠκιστα
 ὅμως ἐννοεῖ τὴν σημασίαν τῆς ἐορτῆς ταύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Μεταμορφωμένης οὕτω τῆς κοινωνίας ὁ ἄνθρωπος θὰ διαισθανθῆ ὅτι εἶνε «υἱὸς Θεοῦ.» Ὁ Νους θ' ἀντιληφθῆ ὅτι εἶνε δίφυλος καὶ ἔκτοτε ιδεῶδες αὐτοῦ ἀποκλειστικὸν ἔσται ἡ ἀποχρίστωσις τουτέστιν ἡ ἐπανάκτῃσις τοῦ συνδέοντος τὴν θεότητα μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος κρίκου, ἡ ἐπανεύρεσις τοῦ λόγου ὅστις διαθέει τὸ Σύμπαν καὶ συνεγόνει τὰς συνειδήσεις πάσας εἰς μίαν. Ὁ ιδεώδης ἀνθρώπινος χαρακτήρ, ὃν ἐκπροσωπεῖ ὁ Χριστός, ἀναπτύσσεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Νοῦ καὶ τῇ ἀρωγῇ τῆς Καρδίας. Ἐντεῦθεν ἡ ἀρχαιοτέρα ἀλληγορία τοῦ Ἑρμοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν Νοῦν καὶ ἐρμηνεύοντος εἰς τὸν μικροκόσμον τοὺς νόμους τοῦ μακροκόσμου, μετρῶντος διὰ τῆς ράβδου του τὰ πάντα, ἱπταμένου θαρραλέως διὰ τῶν

πτερύγων του, κατορθοῦντος τὰ πάντα διὰ τοῦ
 ξίφους τῆς θελήσεώς του καὶ ἐμφρόνως κρυπτο-
 μένου ὁσάκις εἶνε ἀνάγκη διὰ τοῦ καλύμματος
 αὐτοῦ. Ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ διδάσκαλος τῶν ἡρώων
 ἦτοι Ἱεραρχῶν, ἐξαγγέλλων εἰς αὐτοὺς τὰς βου-
 λὰς τοῦ Διὸς, τουτέστιν ἀναπτύσσει τὴν διαίσθη-
 σιν αὐτῶν, διότι ἡ διαίσθησις ἀναπτύσσεται κα-
 τὸπιν διανοητικῆς παιδείσεως, ἐξ οὗ ἡ ἄλλη ση-
 μασία τοῦ Ἑρμοῦ ὡς βράχου στερεοῦ ἐφ' οὗ ἡ
 ζῶσα Ἐκκλησία ἐρείδεται, διότι ἵνα εἶνε ζῶσα
 πρέπει νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς διαισθήσεως. Οὕτω
 ὁ Ἑρμῆς ταυτίζεται πρὸς τὸν Πέτρον (Βράχον)
 τοῦ καθολικισμοῦ. Ἄλλ' ἔτι ἀρχαιοτέρα εἶνε ἡ
 σημασία του. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσυμβόλιζον αὐτὸν
 διὰ κριοῦ οὗ τὰ δύο κέρατα ἀλληγοροῦσι τὴν
 χρῆσιν τῶν ιδιοτήτων τοῦ Νοῦ εἴτε πρὸς ἄμυναν
 εἴτε πρὸς ἐπίθεσιν. Ἐπίσης ἀντίστοιχος πρὸς τὸν
 Ἑρμῆν ἦτο ὁ Ἄνουβις τῶν Αἰγυπτίων οὗ ἡ κυ-
 νοειδῆς κεφαλὴ συμβολίζει τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ
 νοῦς εἶνε ὁ πιστὸς φίλος τοῦ ἀνθρώπου οἰκτὴν
 νοήμονος κυνός. Παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ὁ Ραφαήλ

ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἑρμῆν καλούμενος «ἰατρός τῶν ψυχῶν» καὶ παριστάμενος ἐν συνοδίᾳ κυνός.

Τὴν ράβδον τοῦ Ἑρμοῦ περιελίσσουσι δύο ὄφεις τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ὁ ἐπιποθῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ κεντρικὸν πνεῦμα τῶν πραγμάτων δεόν νὰ βαίνη μετὰ περισκέψεως καὶ φρονήσεως.

Ἄλλ' ἐνταυτῷ δεόν νὰ βαίνη ἀφόβως, τολμῶν πάντοτε καὶ ὑπερορῶν τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς ἀβύσσους, τὰ σκότῃ καὶ τὰς ἐρήμους, ἐφ' ᾧ οἱ πόδες τοῦ Ἑρμοῦ φέρουσι πτέρυγας. Ἰσχυρὰν καὶ ἀκεραίαν θέλησιν, ἀψηφοῦσαν καὶ ἄνευ ἐπαμφοτερισμοῦ εἰσδύουσαν, ἀλληγορεῖ τὸ ξίφος τοῦ Ἑρμοῦ ὅπερ εἶνε μονόλιθον, δίκοπον καὶ οὐ οὐδὲν πρᾶγμα κατισχύει. Ὁ ἐπιζητῶν τὴν ἀλήθειαν δεόν ἅμα νὰ εἶνε ἐχέμυθος, ἰκανὸς νὰ πηρῆ σιγὴν καὶ νὰ φρουρῆται ὑπὸ ἀφανείας, ὡς ὁ Ἑρμῆς οὐ ἢ κεφαλὴ καλύπτεται ὑπὸ σκότους διὰ τοῦ μαγικοῦ πύλου του, τοῦ κομισθέντος αὐτῷ ἐξ Ἄδου, τῆς χώρας τῶν σιγῶντων. Ἄλλ' ἡ σιγὴ αὕτη δεόν νὰ προέρχεται ἐκ δυνάμεως—δύναμιν δὲ ἀλληγορεῖ ὁ Ἄτλας ὁ φέρων τὸν κόσμον ἐπὶ τῶν

ῶμων καὶ δοῦς τῷ Ἑρμῇ τὸν πῖλον—ἄλλως ὁ κόσμος συντρίβει τὸν μὴ ἐξ ἀληθοῦς δυνάμεως σιγῶντα.

Ἡ ῥάβδος, αἱ πτέρυγες, τὸ ξίφος καὶ ὁ πῖλος· τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶνε τὰ ἄριστα ἐφόδια τοῦ θελοντος νὰ γίνῃ σωτήρ. Γνωσις ἦν δέον ν' ἀποκτήσῃ διὰ μόχθων, πνεῦμα ἱερᾶς τόλμης ὅπερ προέργεται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι συμμαχεῖ μετὰ τῆς Θεότητος, ἰσχυρὰ θέλησις καὶ πλήρης περίσκεψις. Ὁ τοιοῦτος εἶνε ἀπόρθητος εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ πονηροῦ. Μηδὲν ποθῶν εἰμὴ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἔχει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ πνεῦμα τῆς ἀρνήσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ. Γνωρίζει ὅτι ἡ φύσις πᾶσα εἶνε ἀλληγορία τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν πλανᾶται ὑπὸ τῶν συμβόλων, δὲν ὑποδουλοῦται ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐλευθεροῦται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας. Αἰχμαλωτίζει τὸν διάβολον, τουτέστι τὰς ἐξωτερικὰς τάσεις καὶ ὑποτάσσει αὐτὰς εἰς τὸ οὐράνιον πνεῦμα. Τοῦτο σημαίνει ἀπλῶς ὅτι ἀφοῦ ἡ ἐπὶ τὰ ἔξω τάσεις ἐπι-

τελέση τὴν ἀποστολὴν τῆς, ὁ σύμπας κόσμος θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐνδοτέρον πνεῦμα. Παρομοίᾳ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ εἶνε ἡ ἀλληγορία τῶν κριῶν οὓς ὁ Μωϋσῆς κελεύει ὡς εὐπρόσδεκτον τῷ Θεῷ προσφορὰν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ ὑπάτη ἐντέλεια ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀφιερώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἀλήθειαν. Τὸ ἱερόν τοῦ Ναοῦ καλύπτεται διὰ δορᾶς κριοῦ ἀλληγορούσης τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὅτι δηλαδή τὸ πνεῦμα εἶνε προσιτὸν μόνον εἰς τοὺς ποιουμένους χρῆσιν τῆς ἑαυτῶν νοήσεως. Ἦχος ἐκ κεράτων κριοῦ καταρρίπτει τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχοῦς, τουτέστι τὰς ἐπικρατούσας ιδέας τοῦ λήγοντος πολιτισμοῦ καταδεδικασμένας νὰ πέσωσι διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀργάνου τῆς Διαισθήσεως. Ἀλλὰ τούτου προηγεῖται ἡ ὑπεισέλευσις ἐν τῇ Ἱεριχοῖ κατασκόπων τῇ ὁδηγίᾳ γυναικὸς μήπω ἐξηγνισμένης. Τὰ πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλίου ἐργασθέντα τέσσαρα πρόσωπα δύο γυναῖκες καὶ δύο ἄνδρες εἰσὶν ἐκ τῶν κατασκόπων οἵτινες καταμαρτυροῦσι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ ἀγγέλ-

λουσι τὴν πτώσιν τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἡ ὁδηγοῦσα αὐτὰ Διαίσθησις δὲν εἶνε ἀκόμη ἀνεγνωρισμένη ἀλλὰ θεωρεῖ αὐτὴν ὑπόδρα ἢ τυφλὴ Κοινωνία. Τὸ παλαιὸν πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ ἐπίσης συμβολίζει ὁ γίγας Γολιάθ ὁ Φιλισταῖος ὃν ὁ μείραξ Δαβὶδ, συμβολίζων τὸ νέον πνεῦμα, φρονεῖ ὅχι διὰ τῶν συνήθων ὅπλων ὧν τὴν χρῆσιν ἀρνεῖται * ἀλλὰ διὰ «λίθου λείου ἐκ τοῦ χεῖμαρου» τουτέστι διὰ τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου τῆς ἡμέρου θελήσεως, ἀντλουμένης ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ψυχῆς ἧς ἔμβλημα εἶνε πάντοτε τὸ διαυγὲς ὕδωρ. «Ὅρατε τὸν Φιλισταῖον τὸν ἀναβαίνοντα τοῦτον; Ὅς ἐὰν πατάξῃ αὐτὸν πλουτίσει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς πλοῦτον μέγαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ δόσει αὐτῷ καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ποιήσει ἐλεύθερον» *. Τοιαῦτα εἶνε τὰ δῶρα τὰ ἐπιφυλασσόμενα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα εὐθὺς ὡς πατάξῃ τὸν ἰσχύοντα πολιτισμόν: 1) ψυχῆς μεγαλειῶν καὶ πλοῦτος 2) γάμος μετὰ τῆς θυγατρὸς

* Βασιλειῶν Α ἰζ. 3.

τοῦ βασιλέως ὃ ἐστὶ, ἀνθρωπίνη ἀρτιότης ἐξα-
 σφαλιζομένη διὰ τῆς συζεύξεως τῶν δύο στοι-
 χείων, ἄρρενος καὶ θήλεος—νοῦ καὶ καρδίας καὶ
 3) ἐλευθερία. Παιδάρια ὡς ὁ Δαβὶδ δύνανται νὰ
 νικήσωσι τὸν πάνοπλον Γίγαντα ἀρκεῖ νὰ ἐμφο-
 ρῶνται ἱκανοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅπως προσδράμωσιν
 εἰς τὸν διαυγῆ χείμαρρον καὶ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ
 τὸν λεῖον λίθον τῆς νίκης. "Ὅλα τὰ ὄπλα τοῦ Γί-
 γαντος εἶνε ἀνωφελῆ ἀπέναντι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ
 τοῦ Δαβίδ. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶνε ἡ δύναμις δι' ἧς
 ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος κατισχύει τοῦ ἐξωτερι-
 κοῦ, ὅσας ἂν οὔτος ἔχη ἀκροπόλεις καὶ προμα-
 χῶνας. "Ὅλα τὰ κολοσσαῖα προϊόντα τῆς δια-
 νοίας πέπρωται τέλεον νὰ καταρρεύσωσιν ἄνευ
 τῆς λεπτῆς ἐκείνης ἐπιδράσεως ἣτις πηγάζει ἐκ
 τῆς καρδίας, ἄνευ τῆς θηλείας ἐμπνεύσεως τοῦ
 ἐνθουσιασμοῦ, ἄνευ τῆς ἀπλουστάτης ἀλλὰ πα-
 νισχύρου δυνάμεως τῆς εἰλικρινείας καὶ ἡμερό-
 τητος. Ἄλλ' ὁ Δαβὶδ εἶχε βακτηρίαν καὶ σφεν-
 δόνην ἵνα κάμη χρῆσιν τοῦ λείου λίθου. Τοῦ ἐν-
 θουσιασμοῦ καὶ τῆς ἡμερότητος γίνεται τέλος

σφόρος χρήσις μόνον ὅταν ὑπάρχη καὶ διανοη-
τικὴ παιδείυσις—ἀλλὰ μάθησις—καὶ πείρα, ἀρ-
κεῖ αὐται γὰρ εἶνε θεραπαινίδες τῆς «θυγατρὸς τοῦ
Βασιλέως».

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΡΓΕΤΣΙΔΗΣ